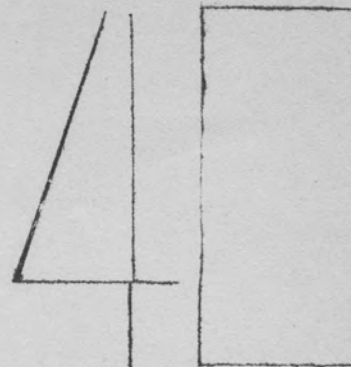

KAAS & BROOD nr 40 augustus 1960
red.adres jekerstraat 71'''' amsterdam 10

ongeveer NR

KOPG voor K & B
Wanneer krijg ik de
niet geplaatste stukken
den g schenken
E. Zwart

laatste nieuws :

NIEUWE SOCIETEIT
Keizersgracht 792
voorlopig koopcon-
tract gesloten.

voor verdere
bijzonderheden :
pag. 40

KAAS & BROOD
nr 40 aug 1960
uitgave van de
stud. societeit
olofspoort
redactie : sonja pos
duco van weerlee
fred van willigen
redactie - adres
f. van willigen
jekerstr. 71''''
amsterdam 10

stencil druk: walibij - amsterdam

Van de nieuwe religie.

O spreekmeester
laat mij uw spreekleerling zijn.
(er is veel goud in uw tanden
uw handen bewegen snel en wit.)
Ik wil uw lekenleerling zijn, een
proefpersoon in uw nooitfalende experimenten.
Ik ben uitmuntend,
ik ben een veelvermogend man
en mijn talenten wil ik, als kuiken
aan uw mooie vogelvoeten leggen.
Laat mij client zijn.
Laat mij patient zijn.
Laat mij uw trouwe discipel zijn die gij leert
spreken, spreekmeester.
O spreekmeester
doe mij uw spreekleerling zijn.

E.W.

DE STILLE REVOLUTIE.

Het is nu 1965. Vijf jaar na de z.g. Constructie-onthinding van de Olofspoort.

Vijf jaar geleden begon het geheime comité XX zijn eerste werkzaamheden : tweehonderd leden van de Olofspoort bedankten per aangetekend schrijven aan de ab actis. Vijfenveertig van hen lieten zich inschrijven als adspirantlid bij de S.S.R.A., vijftien vijftig bij Thomas als groenloper, en de rest gelijkmatig verdeeld over Unitas en R.I.A.. Na enkele maanden kon het comité XX aan het bestuur-in-ballingschap melden dat de eerste fase goed was verlopen. Alle leden die de geheime eed op de nieuwe sociëteit hadden afgelegd, waren op de voorgeschreven wijze begonnen met celvorming in vier verschillende verenigingen. Slechts twee katholieken hadden geweigerd de S.S.R.-gelofte

van onthouding af te leggen, en wachtten nu op hun vacantiadres op absolutie. Na een half jaar hadden tien eedgenoten zich reeds ingelikt in ordecommissies en dispuutsbesturen. Zij ontvingen een speciale kadertraining van het comité XX. Rhetorica, wijsbegeerte der wetsidee, kroeglinguïstiek, en bierestafette-lopen vormden hoofdpunten in de opleiding. Na een jaar leverde de kadercursus 25 nieuwe krachten af die binnen enkele maanden belangrijke posten in kroegcommissie en verenigingsbesturen gingen bekleden.

Op elke halfjaarlijkse bijeenkomst der eedgenoten bleken nu steeds opnieuw winsten geboekt te zijn. De voorzitter vernieuwde brandmerken, liet een dubbel oorlam en nieuwe opdrachten uitreiken, en kondigde aan dat binnen drie maanden fase twee zou ingaan.

In de zomer van 1962 gebeurde dit dan ook : onverwacht werden de statuten van de S.S.R.A. op ingrijpende wijze veranderd. Na een handtastelijke vergadering besloten de niet-gewonde leden de groentijd af te schaffen en de naam der vereniging te wijzigen in S.S.R. 'Olofspoort'. Twintig avuncul bedankten als lid en richtten een dispuut "S.S.R." op dat tot ondergang gedoemd was. Een half jaar later werd de senaat van de unitas verwijderd nadat de eedgenoten een meerderheid in de ledenvergadering hadden gekregen. Een nieuwe senaat werd gevormd; deze kondigde nieuwe maatregelen af : het novitiaat werd vervangen door een kennismakingstijd en de naam der vereniging werd terecht omgezet in Unitas Olofportiensis. Vierendertig halsstarrige leden trachtten over te gaan naar de A.S.C.; nadere informatie leerde dat zij een kippenfarm te America (L) begonnen waren.

In het najaar van 1964 bleek van een nieuwe orventeling : Thomas en RIA betrokken tezamen één societeit; een humanist werd als geestelijk raadsman aangetrokken. De twee oude moderatores hadden reeds eerder bedankt nadat het bestuur in handen was gevallen van enkele doopsgezinden, een oud-katholiek en twee onkerkelijken. De statutenwijziging bleek in het oog te vallen door de naamsverandering : Studenten Vereniging Sint Olofspoort.

Het is nu 1965 en zojuist mocht ik nopens fase drie een persoonlijk onderhoud hebben met twee leden van het comité XX. Ik vernam dat binnenkort een fusie kan worden verwacht tussen enkele hoofdstedelijke studentenverenigingen. Zij hebben veel gemeenschappelijks : bestrijding van het nihilisme, openheid tegenover de maatschappij, en afkeer van starre traditie. Daarbij stemmen de namen der verenigingen enigszins overeen. Een van de eerste activiteiten die men met vereende krachten wil aanvangen, zo vertelde men mij, is het zoeken van een nieuwe societeit voor deze combinatie (die waarschijnlijk de naam "Olofspoort" zal dragen). Een verheugend bericht.

Urk Wanzendaler.

DE ALLERVEERTIGSTE OF HOE DE LAATSTE
REDACTIEVERGADERING DOOR INSTORTING
VAN ONS PAND EEN VOORTIJDIG EINDE NAM

De kreet van een uil weerklinkt tussen de muren van het halfgesloopte huis. De maan schijnt door de zoldering naar binnen. In het kleine vertrek liggen overal brokken kalk; de deuren naar het balkon staan open, het glas is gebroken. Het is doodstil op straat. De zwoele zomernacht schijnt ieder leven tot zwijgen te hebben gebracht.

Wij zitten op de grond. In ons midden een walmende olielamp. Af en toe pakt één van ons een stuk kalk en werpt het over het balkon op straat. Dan buigen wij ons weer over ons papier en denken. Aan hen, van wie wij gehouden hebben, aan jenever of aan Evert. Elkanders ademhaling kunnen wij horen.

Plotseling verbreidt zich een jeneverwalm in de kamer. Hoppvol kijken wij op. Iemand klautert tegen de gevel op. Als hij zijn hoofd boven de balustrade uitsteekt, zien wij dat het Apollo is. Stuntelig werkt hij zich over de rand. Hij gaat zitten en trekt zijn snor wat op. Wij groeten zwijgend.

"Zo jongens hebben jullie een sigaret voor mij?" Samen roken wij, zonder een woord. Heel even kijkt hij omhoog; hij knikt goedkeurend wanneer een wolkje langs de maan drijft. Ineens horen wij iets instorten. Het lijkt wel of er steeds meer stenen vallen. Apollo springt op en klimt snel over het balkon. Wij volgen, terwijl het geluid van vallend steen aan alle kanten aanzwelt.

Hijgend drukken wij ons aan de andere kant van het Westeinde tegen de muur. De eerste verdieping valt over de gehele straatlengte uiteen. Als de stofwolken wat opgetrokken zijn, storten de laatste muren ter aarde. Hoestend loopt Apollo naar het Frederiksplein. Wij lopen hem achterna, de spaarzame kopij klemmen wij in de hand. Nog even staart hij van de tramhalte naar de pasontstane puinhopen. Dan neemt hij een fles uit zijn binnenzak en zet hem langdurig aan de mond. Hij gaat tussen de rails staan en vertrekt, de geluiden van een tram nabootsend, in de looppas richting Watergraafsmeer.

Moedeloos gaan wij tegen deabri zitten. Onze klachten vertrouwen wij voor het laatst aan het papier toe, soms omkijkend naar de ruïne, die nog niemand's aandacht getrokken schijnt te hebben. Als het papier vol is, stellen wij ons ook tussen de

rails op en bewegen ons achterelkaar als dubbelgelede tram in dezelfde richting.

In de Linnaeusstraat botsen wij op Apollo. Hij doet of hij iemand uit zijn tram wil zetten. Hij spant zich erg in, toch schijnt het niet te lukken. Bewogen kijkt hij ons aan. "Zijn kaartje is al drie dagen verlopen" gromt hij verontwaardigd. Maar als hij zijn pogingen voort wil zetten, zeggen wij : "Pas op, misschien is het de burgemeester." Apollo houdt nu op, biedt de denkbeeldige passagier zijn verontschuldiging aan, neemt een slok en vervolgt zingend zijn route.

Ondertussen zijn de vogels gaan fluiten en schijnt het eerste zonlicht op onze witte gezichten. In een vroeg geopend koffiehuis keken wij elkaar nog lang en nadenkend in de ogen.

debussy

droom mee met de klokken
de tonen in het fluweel
van je adem, je rustig
bewegende lichaamswarmte

met een wijsvinger
trek ik een simpele lijn
waarop we samen
gaandeweg improviseren

ravel

als peinzend licht over de
bladeren te lopen die van de
paden zijn geschoven

hoger en breder dan de toevallige
verwachting hopen wij een
huis te kopen
met een breed ijzeren hek
eromheen

d.v.w.

BIJDRAGE TOT EEN KOUDE OORLOG (I)

Chinezen vrezen.

1. Jantje had een nare droom : dat alle Chinezen een atoom splitsten.
2. Keesje had een leuke droom : dat de helft van de Chinezen ontmand werd(en).
3. Jantje had een nare droom : dat alle Chinezen spontaan genereerden.
4. Keesje had een leuke droom : dat alle Chinezen man werden.

BIJDRAGE TOT EEN KOUDE OORLOG (II)

Russen kussen.

1. Pietje had een nare droom : dat de Russische Ziel niet bestond.
2. Klaasje had een leuke droom : dat er geen Russische lichamen bestonden.
3. Pietje had een nare droom : dat er alleen Russische lichamen bestonden.
4. Klaasje had een leuke droom : dat alleen de Russische ziel bestond.

G.A.C. Hubers

HELLEPREKEN.

De duivels maakten zich ongerust over hun soortelijke eeuwigheid, omdat het hun niet vergund was zich en elkaar voort te planten. Zeker, ze hadden nog nooit gehoord van een duivel die stierf, maar dat zegt niets : de hel was zo groot en zo overbevolkt, dat de dood van een duivel niet zou opvallen. Bovendien wist men in het geheel niet of de toekomst ook in dit opzicht het verleden zou continueren. Er was wel eens een sekte geweest, die leerde dat er in de eeuwigheid slechts "nu" bestond - die was sterk beïnvloed door een gewezen Jezuiet die na zijn dood tot het thomisme was teruggekeerd -, maar die groep had men snel uiteengeslagen en over de hel verspreid, enkelen ervan naar de aarde verdoemd.

Ketterijen bestaan in de hel niet lang. Ze ontstaan meestal door de invloed van immigranten van de menselijke soort, d.w.z.

van de groep mutatieven (degenen die een diepingrijpende wijziging van levensomstandigheden, een zgn. "dood" kennen), tot nogtoe allen van de aarde afkomstig. Twijfelmoedige duivels laten zich nog aleens beïnvloeden door deze groep, want die bestaat uit zeer intelligente geesten.

Schaduw van de meest gevaarlijke elementen onder hen is moeilijk, omdat ze zo'n prachtige schutkleur hebben, nl. rood. Een vereniging van bruin- en zwartgekleurden had weleens getracht door het volgen van een schaamkursus zich óók ongrijpbaar te maken, maar ze zakten alle bij de test. Een proef met schaamlappen had een uitslaande brand tengevolge. Van vele waren wel de handen onzichtbaar, omdat er bloed aan kleefde, terwijl reiniging met benzine in deze atmosfeer onmogelijk was.

Ómdat het de Leider aller duivelen ten zeerste verdroot, dat er zoveel mensen niet in de hel geloofden, stichtte hij een hel op aarde. Een tegenaanval van de hemel mocht niet baten : die stuurde slechts het Woord, dat mens werd. De Leider aller duivelen stuurde de Daad, die Uebarmensch werd. En overal waar de Daad het Woord doorkruist, ontstaat een schedelveld, waarop het kruis wordt opgericht. Slechts wenende vrouwen hebben er weet van. Maar wenende vrouwen zijn machtig.

G.A.C. Hubers

de eenvoud

van tot drie te tellen

een mond een voorhoofd en een neus

geluk

is de eenvoud

op drie seconden van

nu

d.v.w.

ontwerp gedenkteken voor hen, die
voor ons een nieuw huis vinden .

Kanker.

Erik Laroy zei een maand geleden tegen mij : "Wat heb jij daar voor een vreemd knobbeltje bij je oor ?" Het was mij nog niet eerder opgevallen; ik kijk wel eens in de spiegel, maar de details zie ik dan over het hoofd. Ik voelde eens aan het knobbeltje. Het deed geen pijn, de huid erover was zoals de huid van mijn hele gezicht. Er was niets ongewoons aan. Alleen omdat andere mensen bij hun linkeroor niet zo'n verdikking hebben en het in mijn gezicht de symmetrie verstoortte, kon men het abnormaal noemen. Het verbaasde mij dan ook dat Erik enigszins bezorgd keek totdat mij plotseling te binnen schoot dat zulk soort knobbeltjes in deze tijd geassocieerd worden met een kankerwoekering.

Het is een vreemd woord : kanker. Je kunt het in je hand nemen, dan is het een wollig bruin diertje met scherpe nageltjes, maar pas op, het is radioactief, er gaat een levensgevaarlijke straling vanuit. Ik was een klein beetje ongerust geworden, maar aangezien ik mij daar eigenlijk voor schaamde, ben ik tot vandaag toe niet naar een arts geweest. Als iemand anders een opmerking over mijn gezwelletje maakte, zei ik grappig : "O ja, in mijn familie begint de kanker altijd bij het oor." Men keek mij dan geamuseerd met ernstige ogen aan alsof ik op komische wijze God gelasterd had.

Misschien is de kultus rondom de kanker inderdaad een soort godsdienst, maar dan een moderne. De eerbied is er nog, de methoden zijn veranderd. Men kollekteert voor deze God op straat en organiseert radioacties in Zijn naam. Vooruitzichten monarchisten hebben een contact met de nieuwe godsdienst bewerkstelligd door zijn financiële afdeling Prinses Wilhelmina-fonds te dopen. De angst voor het superheilige komt op een geheel nieuwe wijze tot uiting. Geen ootmoed of knielend besef van eigen zondigheid, nee men tracht nu de God met alle middelen te bestrijden. We zijn immers niet meer van 1984 af. Het ministerie van oorlog, nu reeds van defensie, zal morgen ministerie van vrede heten. De godvruchtigen van heden bestrijden hun God en men vloekt als men huiselijk over Hem spreekt.

Intussen had ik een knobbeltje bij mijn linkeroor. Af en toe

voelde ik er eens aan. Het werd niet groter maar ook niet kleiner. Doordat ik aan kwam, raakte het wat geïrriteerd. Nu was iets van het geheimzinnige weg. Ik kon me goed voorstellen hoe in het bobbeltje de kankercellen voortwoekerden, druk pratend welke weg zij zouden nemen en ondertussen zich wel-lustig voortplantend. Als ik onder de douche stond, betastte ik mijn lichaam of ergens anders al knobbeltjes kwamen. Blijkbaar was een centrum al voldoende.

Nog steeds ging ik niet naar een arts. Hij zou mij niet meer kunnen helpen. Waarschijnlijk zou hij trachten mij gerust te stellen en misschien aangeboden hebben mijn gezwelletje "om esthetische redenen" te verwijderen. Mijn dood zou misschien nog een jaar op zich laten wachten. Iemand die geen geld heeft om dat op liederlijke wijze te verbrassen kan het best waardig zijn einde verbeiden. In plaats van een biertje kon ik ook wel eens een appelsapje kunnen drinken. Zo zal ik als het moment van mijn verscheiden komt, herdacht worden als een goed mens. Fred zal mijn litteraire werk sprokkelen en postuum uitgeven en Sonja zal als de donder de gedichtenbundels uit mijn boekenkast stelen.

Vanochtend ben ik naar mijn huisarts geweest. Hij lachte om mijn bezorgdheid. "Ben je gek," zei hij, "je bent helemaal niet ziek. Het is gewoon een vetknobbeltje, maar als je vindt dat je uiterlijk schoon er onder lijdt, wil ik het natuurlijk weg laten halen."

D. v. W.

Simoniemen

pornografie : joy-reading

leven : beentjes met en zonder vlees

honger : weggegooid geld

resumé : in de winter is het slecht muggen ziften.

Eupi

het koperen ritme van de jazzband
slaat uit onderhuidse schansen
verloren driften los
om donker en soepel te dansen
in een holte van oerwoud
 (waar doffe trommen)
en razende papegaaien in lianen hangen

maar dwars op de luchtbrug
van hand tot hand
praten we verward en wrak
en schuiven voort op ijzeren voeten
naar rechte hoeken, terwijl
 syncopen lachen, vloeken.

s.p.

op zondag ligt de kleine verborgen dood
overal onaantastbaar open en bloot,
achter alle ogen gaat de angst te keer.

nu toch nog onverwacht midden op het meer
verschuift weer een S.S.er achter het riet,
kan op elk ogenblik een verdronken gek
worden opgespoeld, ontbonden of verrot,
plotseling een suizend ruimteschip terug
komen tuimelen, en haastig nu ik niet
wil kijken naar de aalscholver die daar vlug
opduikt, een witte gillende vis in zijn bek,
teken ik in mijn hand een nieuw gebod.

s.p.

We wachten op de dood.
Wij doen niet anders
delven een schedel op en
lachen om het einde
dat snel nadert.
Wij zien elkaar niet aan
en gaan teloor
in goor en schitterend water
van de zon.
Wij grijpen een krakende rietpluim
een wuivende hand
zinkende **boot** als
avondlicht
rood
zwart
rood.

e.w.

maturne

andante van het vroegste dagaanbreken
vol donkere beweging nog
de hoeken van de stad en zwarte mannen
wachten dreigend op de daken
de opdracht van het eerste licht om
langzaam mee te gaan

de ochtend is een klein geheim
van diep gedeelde somberheid
de balans van het alleen - zijn klopt
aan beide kanten

i.b.

Dit is het verhaal

VAN DE MAN DIE ALTIJD ZO ZWAAIDE MET ZIJN ARMEN

Hij woonde boven ons, een nee twee verdiepingen hoger, de man. Wij kwamen hem vaak tegen.

Expres zeg ik 'kwamen' (terwijl hij toch niet verhuisd is). Eigenlijk zou je dus verwachten dat ik hem nòg vaak tegenkom. Kijk, en dat is niet zo. Als ik niet gehoord had wat mijn oom - die hem nog van vroeger kende - aan mijn ouders vertelde zou ik het nooit hebben begrepen. Misschien begrijp ik het nog niet. Als mijn vriendjes en ik op de trap knikkerden bij regenweer moesten we dikwijls ophouden om hem er langs te laten. Dat zijn de nadelen van het een-hoog wonen. Maar ik had niet willen rui- len met de mensen driehoog want je kunt nooit eens even vlug de krant pakken. Trouwens, de man woonde er, dus het kon toch niet omdat hij er nu eenmaal woonde.

Ik geloof niet, dat de man het met opzet deed of dat hij het prettig vond zo met de armen zwaaien. Het begon van uit de schouder en ging dan in een strakke lijn omlaag. Niet van- zelfsprekend zoals bij gewone mensen (hoewel hij er verder nu ik er over nadenk wel gewoon uitzag, een pak, en soms een re- genjas), maar alsof de armen van uit een kleine machinekamer huphup om de beurt werden aangezet. Ze leken ook langer de ar- men en in mijn herinnering zouden ze de grond geraakt moeten hebben maar dàt kan toch niet. Nu ja, ik wil maar zeggen de man deed het zwaaien niet opzettelijk. Hij vond het ook hele- maal niet prettig. Integendeel. Hij had er veel verdriet om. Dat begrijp ik nu ook wel. Het moet afschuwelijk zijn om dage- lijks fluisterende buurjongens te passeren, door tijdig over- steken straatlieden te ontwijken, en vaak het middelpunt te worden van schertsende conversatie. Dat is vervelend. Dat is afschuwelijk. Ja, dat is heel heel erg naar.

Het lag dan ook voor de hand, dat deze man zocht naar een op- lossing. Dat hij niet langer voorwerp van fluisteringen wilde zijn. Dat hij niet meer nageroepen wenste te worden en dat hij er ook geen fluit meer voor voelde als conversatie-aanleiding dienst te doen.

Nu weten wij allen dat men het kwade slechts afdoende kan ver- delgen door het in de wortel aan te tasten. Het helpt niet de gevolgen van een kwaal te verwijderen als wij de oorzaak laten

voortbestaan. IKZELF geloof dan ook dat deze man die altijd zo met z'n armen zwaaide geen principiële fout heeft gemaakt. Na jaren van ellende heeft hij terecht begrepen dat er niet gezocht moest worden in de armspieren. Triceps noch biceps waren de verwekkers van de zo opmerkelijke penduleslagen aan zijn voortgaan. Polsgewricht noch onderarm trof enig verwijt. NEEN. In slaaploze uren driehoog is hij gekomen tot de enig juiste gevolgtrekking : dat de slingerbeweging der ledematen in nauw zo niet direct verband staat met de zwaarteverdeling in het lichaam.

In een nacht, terwijl een mug hem zoemend irriteerde, de laatste tram door de rails schuurde, en zijn vrouw zich smurkend van hem wendde (het was drie uur) heeft hij geweten, dat hij zijn gewicht te hoog droeg. Op borstholte aangeslagen. Dat hij alleen zichzelf dit kon veranderen. Hij. Man driehoog. Man in gewoon pak. Man van smurkende vrouw. Man zacht vloekend tegen mug. Man die altijd zo zwaait met zijn armen.

Hij heeft zich uitgestrekt, met de hielen in de matras geplant, en de handpalmen omlaag. Hij heeft zich laten denken door al's wat er aan denken in hem was en was geweest. Zoals drenkelingen in de seconde voor de dood het leven in schokken voorbij zien stoten zichzelf toeschouwer, zo heeft de man, liggend op de rug, zich samengebald met al wat hij in de loop der jaren had opgezameld en waarvan hij alleen het geheim kende.

Een zonderlinge drietrapsbezweering vond hij in ditzelfde moment : Antagonist, B-tagonist !, Céé !! Antagonist .. en hij trok zich samen in zijn borstkas ... B-tagonist ... hijgende verplaatsing naar het bekken als een schok ... Céé ... een lange fluittoon gierde hem langs zijn knieën omlaag. Onbewegelijk volvoerde hij de magische handeling.

Zijn vrouw smurkte.

In de straat klonk de monoloog van een dronkaard.

Onbewegelijk spande zich de man. Verspande zich.

Verspande zich en voelde een duizele lichtheid rijzen. Een boer op eigen land dacht hij, plant de voeten zwaar, en wijdbeens zuigt de longen vol van een vroege koudere windmorgen. Zo verging het de man die VOORHEEN altijd zo zwaaide met zijn armen.

Hij groeit zich. Met uiterste spanning maakt hij een nieuwe flits-kindsheid door en wordt lager herboren. Lichamelijker

misschien.

HELAAS.

Helaas is het de mens niet gegeven opnieuw te ontstaan. Wie zal zeggen waar de fout heeft gelegen ? Was het de vrouw ? Was het de mug ? Was het misschien het gelal van de dronkaard ? Was de concentratie te zwak ? Of, was hem iets ontglipt uit de voorafgaande tijd ? De glimlach van zijn moeder, de geur van het oude huis, of de eerste keer dat hij niet meer huilen kon om een groot verdriet. Niemand zal het ooit weten. De man zelf niet. Mijn ouders niet en mijn oom niet. Wij niet. De buurjongens. Ook de mensen niet die hem de volgende dag zagen in de straat. Een man. Een gewone man in een pak en een regenjas. Een man die niet zwaaide met zijn armen. Een man ook die een beetje sloffend voortging. Omdat hij zwaarder was geworden. En ouder.

Nu moet ik je vertellen

dat ik nog vaak op onze trap een man hoor omhoog gaan. Ik knikker sinds lang niet meer met de vriendjes. Vaak hoor ik nog stappen. Een vreemde man gaat naar driehoog. Een wat sloffende gang. Als van iemand die te zwaar is. Die tekort schoot toen de tijd hem riep. Dan is mij een plotseling gemis bewust. Het ongrijpbaar gemis van de man die wij vroeger, als jongens, vaak tegenkwamen. Die man, die altijd zo zwaaide met zijn armen.

E . W .

het mannetje.

Het vale mannetje keek peinzend voor zich uit. De gramfoon begon aan de 96e symfonie van Haydn. Toen begon het te spreken, opende zijn lippen, die lang geleden gekust hadden en begon langzame woorden te spreken :

- Er kan veel tégen je zijn onder je speuren naar het ware. Wat anders maakt je oud dan hetgeen tegen je is, al de jaren door. Eeuwen lang, van de grondlegging der wereld, vechten de twee uitersten tegen elkaar en mensen bedachten namen : goed en kwaad, positief en negatief, God en Satan; als je partij kiest voor de een krijg je de ander tegen je. -

Het zwijgen was indrukwekkend; Haydn begon aan no. 97.

Een serene sfeer van rust, een waas van vroede hing om het mannetje. Zijn ogen keken niet meer naar een punt, maar leken alles tegelijk te zien en toch niets.

- Niettemin geeft de strijd een soort voldoening. Je hoeft daar niet trots op te zijn. Het is geen goede voldoening. De voldoening niet meer bang te zijn voor het onafwendbare absolute -

Hij hief een hand op en keek ernaar. Maakte er een vuist van en viel van zijn stoel voorover.

Buiten in het zonlicht tredend zagen we de zoon, door een jongen gegeven aan een spartelend meisje.

Gerard Mostert

Er was een zwarte boom
er was een ogenblik
licht

we stonden stil :
is het mogelijk
in de nacht als het regent
in de natte zwarte stad

er was een boom
er was een ogenblik
licht

d.v.w.

memoria

1.

nu na jaren, slaat de waanzin
weer een peilloos gat in de dag;
ik laat mij met geen heden in :
voor de zon hangt zijn stille lach.

hij praat met mij zonder geluid,
beklemtoont met een licht gebaar;
hij loopt de kamer in en uit
en strijkt als vroeger door zijn haar.

maar onbereikbaar voor mijn stem
omdat hij dood, verdwenen is
kan ik niet zeggen hoe ik hem
elke dag elk uur nog mis.

2.

vaak komt weer de neiging boven
hem te gaan zoeken tot ik hem vind
want wie zou toch kunnen geloven
dat hij is opgelost in land en wind

vandaag heb ik mij niet vergist
en vond ik hem in een café
na uren lopen in de mist;
hij vroeg me : hoe gaat het ermee

ik heb toen tegen hem gezegd :
"ik droom dat je bent doodgegaan"
hij lachte : "alles is terecht"
en keek me lang aandachtig aan.

sonja pos

DOKUMENTEN DER BELEMMERING

1)

als een overweldigde cel
is mij in dit lichaam van het leven
de bewegende warmte afgesneden.
de scheiding tussen dood en leven
is na het verslijten van de hoop
te licht bevonden in het licht
dat het verse grint tot leven streelt
terwijl mijn huid als donkere gordijnen
de leegte van de kamer staande houdt.

er is nog meer dan
achter de mensen om te leven.
als ik met mijn handen
zichtbaar maak of tracht te maken
de gele zomerwind -- weet ik
dat mij als eerste en enige der mensen
de parken mij in een huis als een cantate
ontvangen, mij de ongelovige
in het bisschoppelijk paleis.

11)

na de stil neergeschreven woorden; jou,
ik bijt in je - ontwaak ik
in het geprofeteerde landschap
van bomen en mooi weer
in zwijgens groen : genadespel
van zon en wolken,
het gevreesde en beloofde land van
leven onder vier ogen.

met een ander heb ik eens
de aalsmeerweg tot poezie verleid.
(ik vraag om een kleine bijdrage tot
de avond, geëerd publiek van één,
voor weinig woorden wil ik je
voorlezen uit de hand van de maan
de lijnen die leiden tot het vroeg débâcle
van de huid, tot de verzwegen ochtend
na onze eisen)

1), 11)

het wordt tijd dat ik mijzelf
in een geweldig feestrumoer
voor altijd uit het oog verlies.

m.f.

